

מסמך 181

מסמך 181

הזהרות והתראות אחרונות

לאחר סיומה של דרשת הפרידה אשר נשא ישוע באוזני האחד-עשר, הוא שוחח עמם באופן לא-רשמי. הם שוחחו על אודות רבות מן החוויות אשר הם עברו כקבוצה וכיחידים. סופסוף החלו אנשי הגליל הללו להבין כי חברם ומורם מתעתד לעזוב אותם, ואף-על-פי שהם נאחזו בתקווה כי לאחר זמן-מה הוא עתיד לשוב אליהם, הם נטו לשכוח כי חזרתו תהא אך לזמן קצר. רבים מן השליחים ומן התלמידים המובילים באמת חשבו כי הבטחתו לשוב לתקופה קצרה (פרק הזמן הקצר המפריד בין התחייה מהמתים לבין ההעפלה) מעידה על כך שישוע רק הולך לביקור קצר אצל אביו, ולאחר מכן הוא ישוב לכונן את המלכות. והפירוש הזה תאם הן את אמונותיהם המבוססות והן את תקוותיהם העזות. ומכיוון ששררה התאמה בין תקוותיהם משכבר לבין רצונותיהם, הם לא התקשו למצוא פירוש לדברי המאסטר אשר ימלא אחר משאלותיהם העמוקות.

ולאחר שהם שוחחו על אודות דרשת הפרידה, ומשזו מצאה מקום בדעתם, ישוע שוב קרא את השליחים לסדר, והחל למסור להם את הזהרותיו ואת התראותיו האחרונות.

1. מילות נחמה אחרונות

לאחר שהאחד-עשר התיישבו במקומותיהם, עמד ישוע ודיבר אליהם כך: "כל עוד אני אתכם בגוף בשר ודם, אוכל להיות יחיד בלבד בקרבכם או בעולם כולו. אבל לאחר שאשתחרר מכבלי הגוף בן התמותה, אוכל לשוב כרוח אשר תשכון בקרבו של כל אחד ואחד מכם, ובכל מאמיני בשורת המלכות האחרים. וכך יוכל בן האדם להתגשם רוחנית בנשמות המאמינים האמיתיים כולם.

"לאחר שאשוב לחיות בתוכם ולפעול דרככם, אוכל להיטיב ולהוביל אתכם בחיים האלה ובמשכנות שמי השמיים הרבים בחייכם בעתיד. החיים בבריאתו הנצחית של האב אינם חיי בטלות וקלות של קיום נצחי, אלא חיים של התקדמות עד בחסד, באמת ובתפארה. וכל תחנה מן התחנות הרבות מאוד אשר בביתו של אבי הינה תחנת עצירה, חיים אשר נועדו להכין אתכם לאלה אשר יבואו לאחריהם. וכך ימשיכו ילדי האור לעבור מתפארה לתפארה, עד אשר יגיעו למעמד האלוהי של שלמות רוחנית, ממש כשם שהאב מושלם הוא בכל.

"אם תבקשו ללכת אחרי לאחר שאעזוב אתכם, השקיעו את מאמציכם הכנים כדי לחיות בהתאם לרוח תורתי ולאידאל של חיי – לעשות את רצון אבי. עשו זאת במקום לנסות ולחקות את חיי בגוף, כפי שנדרשתי לחיות אותם בעולם הזה.

"האב שלח אותי אל העולם הזה, אך רק מעטים מכם הסכימו לקבל אותי לגמרי. אני אגיר את רוחי על כל בשר, אך לא כל בני האדם יסכימו לקבל את המורה החדש הזה כמנחה וכיועץ לנשמה. אבל כל אלה אשר יסכימו לקבל אותו יוארו, יטוהרו ויתנחמו. ורוח האמת הזאת תהא בקרבם כמעין מים חיים הנובע לחיי עד.

"וכעת, כאשר אני עומד לעזוב אתכם, אדבר אליכם מילות נחמה. שלום אניחן לכם; את שלומי אתן לכם. לא כאשר יתן העולם – במידה – אני נתן לכם, כי נותן אני לכל אחד מכם את כל מה שיוכל לקבל. אל ייטרד לבבכם, אל ייבהל לבבכם. אני ניצחתי את העולם, ובי תנצחו באמונה. הזהרתי אתכם כי בן האדם עתיד להירצח, אבל אני מבטיח לכם כי אשוב בטרם אלך אל האב, אף כי יהיה זה לתקופה קצרה בלבד. ולאחר שאעפיל אל האב, הנני מבטיח לכם כי אשלח אליכם את המורה החדש להיות אתכם ולשכון בלבבכם ממש. וכאשר תראו כי כל אלה התרחשו, אל

יְבֹהֶל לְבַבְכֶּם, כִּי אִם הָאֲמִינוּ כִּי כֵן יֵדְעֶתֶם עַל כָּל אֱלֹה מֵרָאשׁ. אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם חֵיבָה רַבָּה, וְלֹא הֵייתִי עֹזֵב אֶתְכֶם, אֲךָ זֶהוּ רְצוֹן הָאֵל. הַגִּיעָה שְׁעָתִי.

"אֵל תְּטִילוּ סֶפֶק בְּאֲמִיתוֹת הָאֱלֹהִים, אֲפִילוֹ לֹא כֹאשֶׁר יִרְדְּפוּ אֶתְכֶם וּתְפֹצוּ וּתְסַבְּלוּ רַבּוֹת. כֹּאשֶׁר תִּרְגִּישוּ כִּי אַתֶּם לְבַדְכֶם בְּעוֹלָם, אֲנִי אֲדַע אֶת בְּדִידוֹתְכֶם מִמַּשׁ כֶּשֶׁם שֶׁאַתֶּם תִּדְּעוּ אֶת שְׁלִי, כֹּאשֶׁר כָּל אֶחָד מִכֶּם יִפּוֹץ וְיֹתִיר אֶת בֶּן הָאָדָם בִּיד אֹיְבָיו. אֲךָ אֲנִי לְעוֹלָם אֵינִי לְבַדִּי; כִּי הָאֵל תִּמְדִּי עֲמָדִי. וְאֲפִילוֹ בַּעַת הַזֶּה אֶתְפַּלֵּל לְמַעַנְכֶם. אֶת אֱלֹה דְּבַרְתִּי אֶלִּיכֶם לְמַעַן יִהְיֶה לָכֶם שְׁלוֹם וְשָׁלוֹה וְשָׁפֶעַ. צָרָה לָכֶם בְּעוֹלָם, אֲךָ יֵאָמֵץ לְבַבְכֶּם. אֲנִי נִצָּחְתִּי אֶת הָעוֹלָם וְהִרְאִיתִי לָכֶם אֶת הַדֶּרֶךְ לְשִׁמְחָת-עַד וּלְשִׁירוֹת שֶׁל נֶצַח."

ישוע נותן שלווה לאחר העושים את רצון האל, אך לא את זו הקשורה לאושר ולסיפוקים של עולם החומר. האדם הבלתי-המאמין, זה אשר דוגל בחומרנות או בפטליזם, יכול לקוות ליהנות רק משני סוגי שלווה ונחמה לנשמה: או שהוא חייב להיות סטואי, להפגין נחישות מתמדת ולעמוד נוכח הבלתי-נמנע ולשרוד את הגרוע ביותר; או לחלופין, חייב הוא להיות אופטימיסט, להסתמך לשווא על התקווה שלעוד תימצא בלב האדם לשלווה, אשר לעולם אינה מגיעה באמת.

מידה מסוימת של סטואיות ואופטימיזם מסייעת לחיים הארציים, אך לא זה ולא זה קשורים לשלווה העילאית אשר מעניק בן האל לאחריו בגוף. השלווה אשר מעניק מיכאל לילדיו אשר בארץ הינה אותה שלווה בדיוק אשר מילאה את נשמתו כאשר הוא עצמו חי את חייו כאדם בגוף בעולם הזה ממש. השלווה של ישוע הינה האושר והסיפוק של אדם יודע-אל, אשר הצליח ללמוד באופן מלא כיצד לעשות את רצון האל בזמן החיים בגוף כבן-תמותה. השלווה אשר ממנה נהנתה דעתו של ישוע התבססה על אמונה מוחלטת כבן-אנוש בממשותה של דאגתו השלמה, החכמה והאהדת של האב האלוהי. ישוע חווה צרות על הארץ, ואפילו נקרא באופן שגוי בכינוי "איש מכאובות", אף שלא היה כזה; ואולם, בכל החוויות האלה הוא התנחם בביטחון אשר חיזק אותו להמשיך ולדבוק בתכלית חייו, מתוך ביטחון מלא בכך שהוא המשיך להגשים את רצון האב.

ישוע הפגין נחישות, התמדה ומסירות לשם הגשמת משימתו, אך הוא לא הפגין סטואיות של חוסר-רגש ושל קהות-חושים; ואף כי תמיד הוא ביקש לראות את הצדדים השמחים בחוויות חייו, הוא לא עצם את עיניו מתוך אופטימיות של רמייה עצמית. לאחר שנתן את השלווה הזו לכל אחד ממאמיניו, הוא יכול היה להמשיך ולומר "אֵל יְבֹהֶל לְבַבְכֶּם, וְאֵל יִחַת."

על-כן, שלווה של ישוע הינה השלווה והביטחון של בן אשר מאמין אל-נכון כי הקריירה שלו בזמן ובנצח מופקדת בבטחה בידיו של אב רוח חכם-בכל, אוהב-כל וכל-יכול. מהשלווה הזו – אשר אכן מצויה מעבר להבנת הדעת בת התמותה – הלב האנושי המאמין יכול ליהנות במלואה.

2. התראות פרידה אישיות

המאסטר סיים למסור את הנחיות הפרידה ואת ההתראות הסופיות לשליחים כקבוצה. או-אז הוא נפנה להיפרד לשלום מכל אחד ולתת לכל אחד עצה אישית וברכת פרדה. השליחים עדיין ישבו מסביב לשולחן באותם המקומות שבהם הם ישבו בזמן הסעודה האחרונה, וכל אחד מהם קם על רגליו בשעה שהמאסטר צעד מסביב לשולחן ופנה אליו.

אמר ישוע ליוחנן: "אתה הנך הצעיר באחיי, יוחנן. היית קרוב מאוד אלי, ואף כי אני אוהב את כולכם באותה האהבה אשר רוחש אב לבניו, אתה נבחרת בידי אנדראס להיות אחד מן השלושה אשר תמיד היה קרוב אלי. מעבר לכך, פעלת ואתה חייב להמשיך ולפעול בטיפול בעניינים הרבים אשר נוגעים לבני משפחתי אשר בארץ. אני הולך אל האב, יוחנן, בביטחון מוחלט שאתה תמשיך לדאוג לבני משפחתי אשר בגוף. דאג לכך שהבלבול אשר הם חווים כעת באשר למשימתי לא

ימנע ממך מלתת להם את כל האהבה, העצה והסיוע אשר אתה יודע כי אני הייתי נותן להם אילו הייתי נשאר בגוף. וכאשר הם יצליחו לראות את האור ויבואו במלאות בשערי המלכות, כולכם תקבלו אותם בשמחה, אך אני סומך עליך, יוחנן, כי תקבל אותם בשמי.

"וכעת, עם התקרבות השעות האחרונות של נתיבתי על-פני הארץ, הישאר קרוב אלי בכדי שאוכל להשאיר בידך מסר לבני משפחתי. פרט למוות שלי בגוף, העבודה אשר הפקיד בידי האב הסתיימה, והנני נכון לשתות מן הכוס האחרונה הזו. אבל בכל הנוגע לאחריות אשר הפקיד בידי אבי אשר בארץ, יוסף, אף כי נשאתי בה במהלך ימי חיי, חייב אני כעת להסתמך עליך שתפעל בשמי בכל העניינים האלה. בחרתי אותך לשם כך, יוחנן, משום שאתה הנך הצעיר שבחבורה, ולפיכך ככל הנראה תוסיף לחיות יותר מכל יתר השליחים.

"פעם קראנו לך ולאחריך בני הרעם. התחלת כאיש דעתן וכאדם לא-סובלן, אבל השתנית הרבה מאז שרצית שאמטיר אש מן השמיים על ראשי הכופרים המטופשים. ועליך להוסיף ולהשתנות. עליך להפוך לשליח המצווה החדשה אשר הטלתי עליכם הלילה. הקדש את חייך בכדי ללמד את אחריך לאהוב את הזולת, ממש כשם שאהבתי אני אתכם."

בשעה שיוחנן זבדיה עמד שם באולם העליון והדמעות זולגות על לחיו, הוא נשא את עיניו אל פני המאסטר ואמר: "כך אעשה, מאסטר. אך כיצד אוכל ללמוד לאהוב את אחי יותר?" אז ענה לו ישוע: "אתה תלמד לאהוב את אחריך יותר לאחר שתלמד קודם לכן לאהוב יותר את אביהם אשר בשמים, ולאחר שיותר תתעניין באמת ברווחתם, זו שבזמן זו שבנצח. את העניין האנושי הזה מטפח האדם בסיוע של הבנה אוהדת, שירות נטול אנוכיות וסלחנות מתמדת. אל לו לאף אדם לבזו לגילכם הצעיר, אבל אני מאיץ בכם להתחשב לעולם בכך שלעיתים קרובות הגיל מייצג ניסיון, וכי אין דבר בעולמו של האדם אשר יוכל להחליף את הניסיון בפועל. התאמצו לחיות בשלום עם כולם, ובייחוד עם חבריכם לאחוות מלכות השמים. ועוד, יוחנן, זכור תמיד, אל תאיץ בנשמות אשר אתה מתכוון להביא בשערי המלכות."

אז הסתובב המאסטר מסביב לכיסאו שלו, ועצר לרגע לצד כסאו של יהודה איש-קריות. השליחים הופתעו מכך שיהודה לא חזר עדיין, והסתקרנו לפשר הבעתו העצובה של ישוע בשעה שעמד לצד הכיסא המיומם של הבוגד. אך איש מהם, אולי למעט אנדראס, כלל לא העלו על דעתם שהגזבר שלהם יצא לבגוד במאסטר שלו, כפי שרמז להם ישוע מוקדם יותר במהלך אותו ערב ובמהלך הארוחה. כל-כך הרבה דברים קרו, עד שלעת-עתה הם די שכחו מהכרזת המאסטר כי אחד מהם עתיד לבגוד בו.

כעת ניגש ישוע אל עבר שמעון הקנאי, אשר נעמד על מקומו בכדי להאזין לדברי התוכחה הבאים: "אכן הנך בן-אברהם, אך עד כמה התאמצתי להפוך אותך לבנה של מלכות השמים הזו. אני אוהב אותך, וכך גם כל אחיך. יודע אני כי אתה אוהב אותי, שמעון, וכי אתה גם אוהב את המלכות, אך אתה עדיין נחוש לממש את המלכות לפי ראות עיניך שלך. היטב אדע כי בסופו של דבר תתפוש את טיבה הרוחני ואת משמעותה של בשורתך, וכי אתה עתיד להטיף לה באומץ, אך אני מוטרד ממה שעלול לקרות לך בעת עזיבתי. אשמח לדעת שלא תמעד; אשמח מאוד אם אוכל להיות סמוך ובטוח כי לאחר שאלך אל האב לא תחדל מלהיות שליח שלי, וכי תתנהג כראוי לשגריר של מלכות השמים."

אך סיים ישוע לומר את דבריו לשמעון הקנאי, והלאומן הלוחט ייבש את עיניו וענה: "מאסטר, אל תדאג לנאמנותי. הפניתי את גבי לכל שאר הדברים בכדי להקדיש את חיי לכינון מלכותך עלי אדמות, ולא אכשל. הצלחתי לשרוד את כל האכזבות עד כה, ולא אנטוש אותך."

אז הניח ישוע את ידו על כתפו של שמעון ואמר: "אכן, מרענן לשמוע אותך מדבר כך, במיוחד בעת כמו זאת. אך ידידי הטוב, עדיין אינך יודע מה אתה סח. אינני מטיל ולו לרגע ספק בנאמנותך ובמסירותך; יודע אני כי לא תהסס לצאת לקרב ולמות עבורי, כמו שיעשו כל אלה" (וכולם הנידו בראשם בחזקה לאישור), "אך כדבר הזה לא יידרש ממך. אמרתי לכם שוב ושוב כי מלכותי איננה מן העולם הזה, וכי שליחי לא יילחמו לשם כינונה. פעמים רבות אמרתי זאת לך, שמעון, אך אתה מסרב להכיר באמת. אינני מוטרד מנאמנותך לי או למלכות, אלא ממה שתעשה כאשר אעזוב ואתה תתעורר ותבין סוף-סוף כי לא הצלחת לתפוש את אשר לימדתי, וכי עליך להתאים את הפרשנות השגויה שלך לסדר אחר, לסדר הרוחני של ענייני המלכות."

שמעון ביקש להמשיך ולדבר, אך ישוע הרים את ידו, עצר בעדו והמשיך ואמר: "אין שליח כן וישר-לבב ממך, אך לאחר לכתך איש מהם לא יתאכזב וייתייאש כמורך. רוחי תהיה עמך בכל ייאושך, וגם אחיך אלה לא ינטשוך. אל תשכח את אשר לימדתי אותך באשר לקשר שבין היותך אזרח של הארץ לבין היותך בן במלכות הרוח של האב. שקול היטב את אשר אמרתי לך, לתת לקיסר את אשר לקיסר ולא לאלוהים את אשר לאלוהים. הקדש את חיך, שמעון, והדגם כיצד ראוי לאדם למלא את מצוותי באשר להכרה שראוי לאדם להכיר בו-זמנית בחובותיו כאזרח כלפי רשויות השלטון ובשירות הרוחני שלו באחוות המלכות. אם תרשה לרוח האמת ללמד אותך, אף-פעם לא תיווצר סתירה בין חובותיך כאזרח עלי אדמות לבין היותך בן של שמים, אלא אם כן שליטי הארץ הארעיים יתיימרו לבקש ממך לסגוד להם כפי שראוי לסגוד אך ורק לאל."

"וכעת, שמעון, כאשר תבין לבסוף את כל אלה, ולאחר שתתנער מן הייאוש אשר יכה בך, ותצא להטיף בכל עוז למלכות הזו, לעולם אל תשכח כי הייתי איתך בכל תקופת ייאושך, וכי אמשיך להתלוות אליך עד הסוף. תמיד תהיה שליח שלי, ולאחר שתסכים לראות בעין הרוח, ולאחר שתסכים להכפיף את רצונך לרצון האב שבשמים באופן מלא יותר, או-אז תשוב לפעול כשגריר שלי, ואיש לא ייקח ממך את הסמכויות אשר נתתי בידיך בשל האיטיות שלך להבין את האמיתות אשר לימדתי אותך. וכך, שמעון, הנני מזהיר אותך פעם אחת נוספת. כל אוזני-חרב – בחרב יאבדו, ואילו אלה הפועלים ברוח יזכו לחיי נצח במלכות אשר תבוא בשמחה ובשלווה של המלכות אשר עתה הינה. וכאשר תשלים את המלאכה אשר הופקדה בידיך עלי-אדמות, שמעון, אתה תשב עמדי במלכות ההיא. ואתה תזכה לראות באמת את המלכות אשר לה כמהתה, אך לא בחיים האלה. המשך להאמין בי ובמה שגילית לך, ואתה תקבל את מתת חיי הנצח."

ולאחר שסיים ישוע לומר את דבריו לשמעון הקנאי, הוא ניגש אל מתי לוי ואמר: "לא תידרש עוד לתרום לקופת השליחים. בקרוב מאוד תפוצו כולכם לכל עבר; לא תוכלו עוד ליהנות זה מחברתו זה וזה מתמיכתו של זה; ואפילו לא עם אחד מאחריך. עת תמשיכו להטיף לבשורת המלכות הזו, תידרשו למצוא לכם חברים חדשים. זוגות-זוגות שלחתי אתכם בזמן הכשרתכם, אך כעת הנני עוזב אתכם, ולאחר שתתאוששו מן המצוק, תצאו לבדכם, ואפילו עד קצוות עולם, ותטיפו לחדשות הטובות: בני האדם המאמינים הינם בני אלוהים."

אז דיבר מתי: "אך מאסטר, מי ישלח אותנו, וכיצד נדע לאן ללכת? האם אנדראס יורה לנו את הדרך?" ענה ישוע: "לא, לוי, אנדראס לא ינחה אתכם עוד במשימת ההטפה לבשורה. אכן, עד ליום הגעתו של המורה החדש הוא ימשיך ללוות אתכם כאח וכרע, אך מאותו יום ואילך תנחה אתכם רוח האמת ותוליך אתכם אל ארצות העולם, לפעול שם להרחבתה של המלכות. שינויים רבים חלו בך מאז אותו יום בבית המכס, כאשר החלטת לראשונה ללכת אחרי; אך שינויים רבים נוספים יידרשו לפני שתוכל לראות את חזון האחוה שבה יישבו יהודים לצד גויים כאחים. אך המשך לדבוק בדחף שלך לשכנע את אחיך היהודים, עד אשר תסתפק בכך, ואז הפנה את מלוא מרצך אל הגויים. בדבר אחד אתה יכול להיות סמוך ובטוח, לוי: זכית באמונם ובחיבתם של אחיך; הם כולם אוהבים אותך." (וכל העשרה אישרו אז את דברי המאסטר.)

"לוי, יודע אני הרבה על חששותיך, על הקרבנות אשר הקרבת ועל העבודה אשר השקעת בכדי לשמור על הקופה מלאה, עבודה אשר אחיך אינם מכירים. ואני שמח על כך שאפילו אם הגזבר חסר, השגריר המוכס נמצא כאן במפגש הפרידה של שליחי המלכות. אני נושא תפילה כי תוכל להבין את משמעות תורת הרוח. וכאשר יגיע המורה החדש לשכון בלבך, המשיך ללכת באשר ינחה אותך, ותן לאחריך – ואפילו לעולם כולו – לראות מה יכול לעשות האב עבור גובה מכס שנזקק אשר העז ללכת בעקבות בן האדם ולהאמין בבשורת המלכות. אהבתי אותך כבר ממבט ראשון, לוי, ממש כשם שאהבתי את בני הגליל האחרים האלה. ומכיוון שאתה יודע כי אין האב או הבן נושאים פני איש, וודא כי אתה עצמך לא מפלה בין אלה אשר עבודתך תוביל אותם לאמונה בבשורה. וכך, מתי, הקדש את כלל שירות החיים שלך בעתיד בכדי להראות לכל אדם כי אלוהים אינו נושא פני איש; כי כל בני האדם שווים בעיני האל ובאחוות המלכות, וכי כל המאמינים בני האל המה."

אז ניגש ישוע אל יעקב זבדיה, אשר עמד בדממה בשעה שדיבר אליו המאסטר, ואמר: "יעקב, כאשר אתה ואחריך הצעיר ביקשתם ממני בעבר להעדיף אתכם ולכבד אתכם במלכות, אמרתי לכם כי רק האב מעניק את הכבוד הזה. שאלתי אתכם אם אתם מסוגלים לשתות מן הכוס שלי, ושניכם עניתם שכן. אפילו אם לא הייתם יכולים אז, ואפילו אם כעת לא תוכלו, החוויות אשר תחוו עוד מעט עתידות להכין אתכם לכך. אז, ההתנהגות שלכם העלתה את חמתם של אחיכם. אם הם לא סלחו לכם לגמרי עד כה, הרי שהם יסלחו לכם בשעה שייראו אתכם שותים מן הכוס שלי. בין אם תעבדו למשך זמן קצר או ארוך, התאזרו בסבלנות. כאשר יגיע המורה החדש, הניחו לו ללמד אתכם את רוח החמלה והסובלנות האוהדת אשר נולדות מן האמונה העילאית בי, ומן הרצון הכפוף במושלמות לרצונו של האב. את חייכם הקדישו בכדי להדגים כיצד משלב האדם יודע-האל, אשר גם מאמין-בבן, בין החיבה האנושית לבין הכבוד האלוהי. כל אלה אשר יחיו כך יגלו את הבשורה גם באופן שבו ימותו. דרכך שלך, יוחנן, תיפרד מזו של אחריך, ואחד מכם עשוי לשבת לצדי במלכות הנצח הרבה לפני האחר. יעזור לכם מאוד ללמוד כי החוכמה האמיתית כוללת גם שיקול דעת וגם אומץ. ראוי לכם לרכוש תבונה אשר תתלווה לתקיפות שלכם. אכן, יהיו רגעים עילאיים שבהם תלמידי לא יהססו למות למען הבשורה הזו, אך בכל הנסיבות הרגילות, מוטב בהרבה להפסיק את זעמם של הבלתי-מאמינים בכדי שתוכלו להמשיך ולחיות ולהפיץ את החדשות הטובות. וככל שתוכלו, כפי כוחכם, חיו חיים ארוכים עלי אדמות בכדי שחייכם הארוכים יניבו פירות בדמות נשמות רבות אשר יבואו בשערי המלכות."

כאשר סיים המאסטר לדבר אל יעקב זבדיה, הוא צעד מסביב לקצה השולחן אל המקום שבו ישב אנדראס. בעודו מתבונן בעיני עוזרו הנאמן, אמר: "אנדראס, ייצגת אותי נאמנה כראש שגרירי מלכות השמים. אף כי לעתים הטלת ספק, ובזמנים אחרים הפגנת פחדנות מסוכנת, עדיין תמיד היית כן והגון עד תום בכל מגעך עם חבריך. מאז שאתה ואחריך הוסמכתם כשליחי המלכות, תמיד ניהלתם בעצמכם את ענייני הקבוצה, מלבד הדבר שאני מיניתי אותך לעמוד בראש קבוצת הנבחרים. בשום עניין חומרי לא הנחית אתכם ולא התערבתי בהחלטותיכם. וכך נהגתי בכדי לספק את ההנהגה אשר תנחה את כלל התלבוטותיכם כקבוצה. הן ביקום שלי והן ביקום היקומים של אבי, היחס הרוחני לאחינו-הבנים הוא כאל יחידים, אך לעולם הננו ממנים מנהיג ברור לעמוד בראש כל קבוצה. מלכותנו הינה מחוץ של סדר, וכל אימת ששני יצורים, או יותר, פועלים בשיתוף-פעולה ביניהם, לעולם ממונה הנהגה בעלת סמכות.

"וכעת, אנדראס, מכיוון שמונית לעמוד בראש אחריך מתוקף הסמכות של המינוי אשר קיבלת ממני, ומכיוון שמאז שימשת כנציגי האיש, ומכיוון שאני עתיד לעזוב אתכם וללכת אל אבי, הנני משחרר אותך מכל האחריות אשר כרוכה בענייני החומר הניהוליים האלה. מכאן ואילך, לא תוכל להשתמש בסמכות כלשהי כלפי אחריך, מלבד זו שרכשת מתוקף תפקידך כמנהיג רוחני, ושאחריך מכירים בה מרצונם החופשי. מרגע זה ואילך, לא תוכל עוד להשתמש בסמכות כלפי אחריך, אלא אם כן אלה ישיבו אותה לידיך מתוקף החלטה חוקית ברורה אשר יקבלו לאחר שאשוב אני אל

האב. אך הדבר כי הנני משחרר אותך מאחריות ניהולית כראש הקבוצה, איננה מפחיתה כהוא זה מן האחריות המוסרית אשר מוטלת עליך לעשות את כל אשר לאל ידך בכדי לקבץ יחדיו את אחיך ביד תקיפה ואוהבת בתקופת המבחן הממשמשת ובאה, בימים שלמן עזיבתי את הגוף ועד אשר אשלח את המורה החדש אשר יחיה בלבבכם, זה אשר יוביל אתכם בסופו של דבר אל האמת כולה. עת הנני מתכוון לעזוב אתכם, אנוכי משחרר אותך מכל האחריות הניהולית אשר החלה עם נוכחותי ביניכם ואשר התבססה על נוכחותי ביניכם. מכאן ואילך, אפעיל עליכם אך ורק סמכות רוחנית.

"אם אחיך יבקשו ממך להמשיך ולהיות להם ליועץ, הנני מנחה אותך לעשות את כל אשר לאל ידך, גם בעניינים החומריים וגם בעניינים הרוחניים, בכדי לקדם שלום והרמוניה בקרב הקבוצות השונות של מאמינים כנים בבשורה. הקדש את שארית חיך למען קידום ההיבטים המעשיים של אהבת האחים בין אחיך. היה נדיב אל אחי בגוף בשעה שהם מתחילים להאמין אמונה שלמה בבשורה הזו; הפגן אהבה ומסירות חסרת-פניות ליוונים במערב כמו גם אל אבנר שבמזרח. אף כי אלה, שליחי, עתידים לפוז לארבע קצוות הארץ ולהטיף שם לחדשות הטובות של הגאולה של היות בני האל, עליך לשמור אותם יחדיו בתקופת המבחן הקרבה, בתקופת המבחן הדוחקת אשר במהלכה עליכם ללמוד להאמין בבשורה הזו ללא נוכחותי האישית, בעוד שאתם ממתינים בסבלנות למורה החדש, הוא רוח האמת. וכך, אנדראס, אף כי ייתכן שלא תיפול בחלקך הזכות לעשות מעשים גדולים אשר יראו לעין כל אדם, שמח בחלקך להיות המורה והיועץ של אלה אשר יעשו זאת. המשיך במלאכתך עלי אדמות עד תומה, ואז תמשיך במשימתך במלכות הנצח, שהרי כבר אמרתי לכם כי צאן אחרות יש לי, אשר אינן מן המכלה הזאת?"

אז ניגש ישוע אל התאומים לבית חלפי, עמד ביניהם ואמר: "ילדיי הקטנים, אתם הנכם אחת משלוש קבוצות האחים אשר בחרה ללכת אחרי. כל השישה הצליחו לעבוד יפה עם אחיהם לבשר ולדם, אך אתם עליכם על כולם. זמנים קשים מצויים אך לפנינו. ייתכן שלא תבינו את כל מה שיבוא עליכם ועל אחיכם, אבל לעולם אל תטילו ספק כי פעם נקראתם לעבודת המלכות. במשך זמן-מה לא יהיו בנמצא המונים לנהל, אך אל-נא תתיאשו; לכשתסיימו את מלאכתכם, אקבלכם למעלה, ואתם תשתבחו ותגוללו את סיפור חייכם באוזני צבאות השמיים והמוני בני האל הגבוהים. הקדישו את חייכם לשיפור עבודת החול הרגילה. הדגימו לכל בני האדם אשר בארץ ולכל מלאכי מרומים כיצד יכול האדם בן התמותה לשוב בשמחה ובאומץ לעבודתו הקודמת, לאחר שנקרא לשרת למשך תקופה את אלוהים שירות מיוחד. אם לעת עתה תושלם עבודתכם החיצונית במסגרת המלכות, יהיה עליכם לשוב אל מלאכתכם הקודמת מתוך ההארה החדשה של חוויות היותכם בני האל, ומתוך ההתרוממות הנובעת מן הידיעה כי אין מלאכה פשוטה או בלתי-קדושה עבור אדם יודע-אל. עבור אלה אשר פעלו עמי, כל הדברים קדושים הם, וכל מלאכה ארצית הופכת לשירות של אלוהים האב. וכאשר תשמעו את החדשות בדבר מעשי עמיתים לשעבר, שמחו בשמחתם והמשיכו בעבודת יומכם, ממש כאלה אשר ממתינים לאלוהים ומשרתים אותו בזמן המתנתם. אתם הייתם שליחי ותמיד תהיו שליחי, ואני אזכור אתכם במלכות אשר תגיע."

אז ניגש ישוע אל פיליפוס, אשר נעמד ושמע את הדברים הבאים מפי המאסטר: "פיליפוס, שאלת אותי שאלות טיפשויות רבות, ואני עשיתי כמיטב יכולתי לענות על כל אחת ואחת מהן. וכעת אענה על האחרונה בשאלות האלה, אשר צצה במוחך הכן אך הבלתי-רוחני. במשך כל הזמן הזה שהלכתי וקרבותי אליך, חשבת לעצמך, 'מה אעשה אם המאסטר יעזוב אותנו לבד בעולם?' הו, חסר אמונה שכמוך! ועדיין, אמונתך מתקרבת לזו של רבים מאחריך. היית מנהל נאמן, פיליפוס. אכזבת אותנו אך פעמים ספורות, ואת אחד מן הכישלונות הללו ניצלנו בכדי להפגין את תהילת האב. תפקידך כמנהל כמעט והושלם. ובקרב תיגבר ביתר-שאת לעבודה אשר אליה נקראת – להטיף לבשורת המלכות הזו. פיליפוס, תמיד רצית שיראו לך, ובקרב מאוד תראה דברים כבירים. מוטב היה בהרבה אילו ראית את כל אלה מתוך אמונה, אך מכיוון שגם ראייתך החומרית הייתה כנה, אתה תחיה לראות את התגשמות מילותיי. ואז, לאחר שתזכה בראייה רוחנית, צא לעבודתך

והקדש את חיך להנהגת האנושות בחיפוש אחר האל, ובבקשה לראות את מציאויות הנצח בעין הרוח ולא בעיני הדעת החומרית. זכור, פיליפוס, כי ממתינה לך משימה כבירה עלי אדמות, שכן העולם מלא באלה אשר רואים את החיים כפי שאתה נטית לראותם. ממתינה לך עבודה רבה, ולאחר שתשלים אותה באמונה, אתה תבוא אלי אל ממלכתי, ואני אראה לך בהנאה דברים אשר עין לא ראתה ואוזן לא שמעה, ואשר לא עלו בדעת האדם בן התמותה. ולעת עתה, היה כילד קטן במלכות הרוח, והרשה לי להוביל אותך, בדמות רוח המורה החדש, קדימה במלכות הרוח. ובדרך הזו אוכל לעשות למענך הרבה ממה שלא יכולתי להשלים כאשר חייתי אתך כאדם בן-תמותה בעולם. ותמיד זכור, פיליפוס, כי הרואה אותי ראה את האב."

אז ניגש המאסטר אל נתנאל. כאשר נעמד נתנאל, סימן לו ישוע לשבת, ישב לצדו ואמר: "נתנאל, מאז הפכת לשליח שלי, למדת להתעלות מעל לדעות הקדומות ולהתאזר ביתר-סובלנות. אך עדיין עליך ללמוד עוד דברים רבים. היית ברכה לחברך, אשר תמיד זכו ליהנות מכנותך המתמדת. ולאחר שאלך, ייתכן שכנותך תפריע לך להסתדר עם אחיך, הן אחיך הישנים והן אחיך החדשים. עליך ללמוד כי אפילו את המחשבה הטובה נדרש לבטא בהתאם ליכולת האינטלקטואלית ולהתפתחותו הרוחנית של המאזין. הכנות מועילה ביותר לעבודת המלכות בשעה שהיא מלווה בשיקול הדעת.

"אם תצליח ללמוד לפעול עם אחיך, תוכל להשלים דברים אשר יוותרו על עומדם לאורך זמן, אך אם תמצא את עצמך מבקש את אלה אשר חושבים כמוך, במקרה הזה הקדש את חיך בכדי להוכיח שתלמיד יודע-אל יכול להפוך לבונה של המלכות, ואפילו כאשר הוא לבדו בעולם, מבודד מחבריו המאמינים. יודע אני כי תישאר נאמן עד לסוף, וביום מן הימים אקבל אותך לשירות נרחב בממלכתי השמימית."

אז דיבר נתנאל, ושאל את ישוע כך: "הקשבתי למה שלימדתי למן היום הראשון שבו קראת לי לשירות המלכות, אך אני יכול להעיד בכנות שאיני יכול להבין את מלוא דבריך. איני יודע למה לצפות כעת, ואני סבור שרוב אחיי מבולבלים כמוני, אך מהססים להודות בבבלבול. האם תוכל לעזור לי?" הניח ישוע את ידו על כתפו של נתנאל ואמר: "ידידי, אין להתפלא שאתה מתבלבל בניסיון לתפוש את משמעותה הרוחנית של תורתך, זאת לפי שהתפישות הנושנות של מסורת היהדות מקשות עליך עד מאוד, ולפי שהנטייה המתמדת שלך לפרש את בשורתך בהתאם למה שמלמדים הסופרים והפרושים מבלבלת אותך.

"לימדתי אתכם הרבה במילים אמורות, וחייתי את חיי בקרבכם. עשיתי את כל מה שניתן לעשות בכדי להאיר את דעתכם ולשחרר את נשמותיכם, ואת מה שלא הצלחתם לרכוש מתורתי ומחיי עליכם להתכונן כעת לרכוש מאת הגדול שבמורים – ההתנסות בפועל. ובכל ההתנסות החדשה הזו אשר ממתינה לכם כעת, אלך אני לפניכם ורוח האמת תהיה עמכם. אל תפחדו; מה שלא הצלחתם להבין כעת, יתגלה לכם בשעה שיבוא המורה החדש במשך שארית חייכם על-פני האדמה ולמשך כלל הכשרתכם בעידי הנצח."

אז נפנה המאסטר אל כולם ואמר: "אל תתייאשו מכך שלא הצלחתם להבין את מלוא משמעות הבשורה. אינכם אלא בני-תמותה סופיים, ומה שלימדתי אתכם הוא אינסופי, אלוהי ונצחי. התאזרו בסבלנות ובאומץ, שכן עומדים לרשותכם עידי הנצח אשר לפניכם בכדי להמשיך ולהשיג בהדרגה את התנסות היותכם מושלמים, ממש כשם שאביכם בפרדיס מושלם הוא."

אז נפנה ישוע אל תומאס, אשר נעמד ושמע את ישוע אומר: "תומאס, לעיתים קרובות חסרת אמונה; ובעוד שנתקפת בספקות מעת לעת, מעולם לא חסר לך אומץ. יודע כי נביאי השקר ומורי הכזב לא יוליכו אותך שולל. לאחר שאלך, אחיך יעריכו עוד יותר את הראייה הביקורתית שלך על התורה החדשה. ובזמנים שיבואו, לאחר שתפוצו לכל קצוות הארץ, זכור כי אתה עדיין הנך שגרירי.

מסמך 181

הקדש את חיך למלאכה הכבירה והדגם כיצד יכולה דעתו החומרית הביקורתית של אדם להתעלות מעל לרפיון הספק האינטלקטואלי בשעה שהיא ניצבת נוכח מפגן האמת החיה, הפועלת בהתנסויותיהם של גברים ונשים אשר נולדו מן הרוח ואשר מניבים את פירות הרוח בחייהם ואשר אוהבים זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם. תומאס, אני שמח שהצטרפת אלינו, ואני יודע כי לאחר תקופת בלבול קצרה אתה תמשיך בשירות המלכות. ספקותיך בלבול את אחיך, אך הם מעולם לא הטרידו אותי. יש לי ביטחון בך, ואלך לפניך אפילו עד קצוות הארץ."

אז ניגש המאסטר אל שמעון פטרוס, אשר נעמד עת דיבר אליו ישוע: "פטרוס, יודע אני כי אתה אוהב אותי, ויודע אני כי תקדיש את חיך להטפה בציבור באוזני יהודים וגויים לבשורת המלכות הזו. אך הנני מוטרד מכך ששנים של קרבה אלי לא הצליחו לגרום לך לחשוב יותר לפני שאתה מדבר. מה עוד עליך לחוות לפני שתלמד לנצור את לשונך? כמה צרות כבר גרמו לנו דבריך חסרי המחשבה והביטחון העצמי המתיימר שלך! ואתה עוד עתיד לגרום לעצמך צרות רבות יותר אם לא תלמד להתגבר על החולשה הזו שלך. אתה יודע שאחיי אוהבים אותך חרף החולשה הזאת, וראוי גם שתבין כי המגרעה הזו איננה פוגעת כלל בחיבתי אליך, אך היא מקטינה את התועלת שלך ותמיד גורמת לך לצרות. אך ללא ספק, החוויה אשר תעבור הלילה הזה ממש תסייע לך רבות. את מה שאני אומר לך כעת, שמעון פטרוס, אני אומר גם לכל אחיך אשר נקבצו כאן: הלילה אתם תהיו בסכנה גדולה להכשיל אותי. הרי תדעו כי כתוב, 'אֵכָה אֶת הָרֶעָה וְתַפּוּצִין הַצֶּאֱלָה'. בהיעדרי, תהיו בסכנה גדולה יותר להיכשל בשל מה שיקרה לי. אך הנני מבטיח לכם כעת כי אשוב אליכם לזמן-מה קצר, וכי אלך לפניכם אל הגליל."

אז הניח פטרוס את ידו על כתף ישוע ואמר: "גם אם כל אחיי ייכשלו בספקותיהם בגללך, אני מבטיח לך כי אני לא אכשל מכל דבר שהוא שתעשה. אני אלך עמך, ואם צריך – אמות למענך."

ובעוד שפטרוס עומד שם לפני המאסטר, נרגש וגדוש באהבה כלפיו, התבונן ישוע הישר אל תוך עיניו הלחות ואמר: "פטרוס, אמן-אמן אני אומר לך, התרנגול לא יקרא הלילה עד אשר אתה תתכחש לי שלוש או ארבע פעמים. ולפיכך, מה שלא הצלחת ללמוד מתוך הקשר השלו אתי, אתה תלמד בצער וביגון גדולים. ולאחר שתלמד באמת את הלקח ההכרחי הזה, תוכל לחזק את אחיך ולהמשיך לחיות חיים המוקדשים להטפה לבשורה הזו, אף כי ייתכן שתכלא בבית הכלא, ואולי אף תלך בעקבותיי ותשלם את המחיר העילאי של שירות אוהב בבניית מלכות האב."

"אך זכרו את הבטחתי: לאחר שאקום, אהיה עמכם לתקופת-מה בטרם אלך אל האב. ואפילו הלילה אבקש מן האב לחזק כל אחד ואחד מכם לקראת מה שאתם נדרשים לעבור כעת. אני אוהב אתכם בכל האהבה שאוהב האב אותי, ולפיכך עליכם לאהוב זה את זה כפי שאהבתי אני אתכם."

ואז הם שרו מזמור ויצאו אל המחנה שעל הר הזיתים.